El dietari

El tren nocturn entre París i Portbou, les maniobres militars en municipis gironins, o l'ofici de periodista entre els temes que es tracten en el Dietari d'aquesta setmana

Dissabte - El tren d'ahir

El darrer tren nocturn entre París i Portbou és una metàfora sobre la fi d´un món d´ahir. Sortia a les deu de la nit de París per arribar a Portbou l´endemà a les vuit i dotze minuts del matí. Aquell tren d´ahir era tan lent que ens permetia observar per la finestra la foscor màgica de la Gare d´Austerlitz, a la sortida del tren, fins veure sortir el sol de dins del mar, quan rodava lentament damunt l´estany salabrós de Thau o, depèn de la llargada del dia, quan trotava entre les vinyes de garnatxa dels Templers a la Costa Vermella. Vivint la intensitat i la màgia dels espais fronterers, quan el tren entrava, 10 hores més tard, al tenebrós túnel de Belitres i sortia just davant de l´esvelt temple neogòtic de Santa Maria de Portbou. Un viatge lent i melangiós.

En el món d´avui els desplaçaments no són literaris. Ningú malgasta 10 hores dins d´un tren, quan el TGV ens permet anar de Figueres a París en poc més de 5 hores, connectats al món a través de pantalles amb Wi-Fi i ignorant la finestra. El paisatge de la finestra del tren d´avui queda desfigurat per l´alta velocitat. Es passa per pobles i ciutats irreconeixibles perquè a 300 per hora semblen pinzellades impressionistes.

La metàfora d´un món ràpid que penalitza la pausa i que no s´atura enlloc, perquè sempre passa de llarg.

Diumenge - La ciutat i els detalls

Girona sempre havia estat una ciutat que amoixava els detalls. Actualment és una ciutat de traç gruixut. Avui he passejat per la muralla quan la ciutat es començava a apagar. En arribar a l´alçada de la biblioteca de la Universitat, he hagut de caminar un tram llarguíssim a les palpentes. La il·luminació interior del mur estava avariada. He estat a punt de trencar-me la crisma.

Els petits detalls són els que delaten la passió –o la seva absència– dels gestors per la seva ciutat. El mateix passa amb la neteja de Girona, actualment molt menys acurada per falta d´exigència. També s´observa amb el decòrum dels espais públics que presenten mobiliari urbà deteriorat i amb espais atapeïts de pintades

perpetrades per quatre tarats. Ni es persegueixen ni s´esborren amb la intensitat que caldria. Sembla com si ningú de l´Ajuntament es passegés ja per la ciutat amb un bloc de notes.

És la Girona que fabrica grans esdeveniments però oblida el rigor del dia a dia que des de feia molts anys l´havia distingit.

Dilluns - ¡A sus órdenes mi coronel!

El comandant de l´exèrcit espanyol a Girona, Javier Mur, no farà cas a les mocions dels ajuntaments que demanen que es posi fi a les maniobres militars a les comarques de Girona. El coronel Mur els ha enviat una carta on, aparentment desafiant i dolgut, els adverteix que els seus soldats seguiran fent els exercicis militars per preparar-se per garantir la «seguretat de tots els gironins i de tots els espanyols, encara que aquesta sigui una tasca callada i freqüentment ignorada».

Qui carai és el senyor comandant militar de Girona per respondre als representants electes de la ciutadania? La resposta hauria de venir de la cúpula política del ministeri de Defensa o de la delegació de l´Estat a Catalunya. Mai d´un coronel. Els militars, a les casernes.

Dimarts - La pineda d´Argelers

Passejo per la famosa pineda d´Argelers. Ha minvat des del seu origen del segle XIX, quan les minyones tenien prohibit anar-hi per no ensorrar la seva reputació. Ja no hi ha tres mil pins però continua essent l´espai més agradable d´aquesta població costanera de la Catalunya Nord, que seria la bessona francesa de Lloret de Mar però sense edificis alts i amb tot tancat a l´hivern (al llarg del quilomètric passeig marítim només hi ha oberta una creperia i un sinistre carrusel de cavallitus que roda sense nens).

La versió oficial de l´empetitiment de la pineda culpa l´ocupació nazi però, sobretot, els republicans catalans, que l´any 1939 els van tallar per tenir llenya per escalfar-se durant aquell gèlid febrer de 1939. Ho diu un cartell de l´Ajuntament, on es refereix a la ignomínia com a camp de refugiats, en lloc de referir-s´hi com el que va ser: un camp de concentració. Argelers va tractar els exiliats catalans com a gossos. Els va confinar en barraques del camp de concentració de la platja. Estava encerclat per un gegantí filat d´espines vigilat per un munt de violadors de la Legió Estrangera. I el filat d´espines s´estenia per un munt de troncs de pi. Llenya per escalfar-se? Això és tenir molt poca vergonya.

Dimecres - Perseguir la brossa

Josep Maria Tost, que és el director general a Catalunya que s´ocupa de la política de residus, ha dit a Girona que pretén que els ciutadans paguem en funció dels residus que reciclem. Tost pretén controlar-nos amb xips a les bosses i altres sistemes de control i delació.

Aquestes campanyes del Govern i dels lobbies de reciclatge per fer-nos sentir constantment culpables comença a passar de taca d´oli. Paguem a les marques quan comprem envasos i embolcalls, paguem impostos a l´ajuntament perquè paguin a les fecundes empreses de recollida i reciclatge i, ara, volen sancionar-nos si no reciclem bé. No seria més just lluitar perquè es fabriquin productes amb menys plàstics i menys residus? Al mateix temps és desesperant que no s´ho plantegin al revés, incentivant amb descomptes d´impostos o premis a aquells que reciclin bé. La mala política només gestiona el càstig.

Dijous - Ignorants però astuts

«No vull periodistes joves molt cultes, sinó periodistes que siguin llestos». Aquesta és una de les últimes rucades que li he llegit a un gestor periodístic. Descriu a la perfecció la situació en què es troben molts mitjans, degut en bona part als fars que tenen. Sempre és preferible aspirar a ser culte i llest a la vegada. Per què renunciar a una virtut?

La diferència entre un bon i un gran periodista és el pòsit, que a la llarga és el seu únic patrimoni. Els que confien aquest ofici únicament a l´astúcia tard o d´hora acaben retratats.

Divendres - Ruleta amb premi

Ha arribat el dia. El govern del PP ha firmat pagar el deute de Florentino Pérez i els seus socis francesos que van construir i manllevar la línia d´alta velocitat del tren entre Figueres i Perpinyà. Com que no els hi ha anat bé el negoci, hem de pagar entre tots els ciutadans el deute de 600 milions de la seva lamentable gestió i, no us ho perdeu, també li pagaran una compensació que rondarà els 500 milions. Ho poden disfressar amb la legalitat que vulguin però la veritat és que els ciutadans pagarem per protegir la fortuna d´un milionari.

Tenim un sistema d´adjudicació d´obra pública més podrit que un pantà gòtic. Ser empresari de la Cort d´obres

públiques no comporta cap risc en aquest país. Si et surt malament la inversió sempre hi haurà l´Estat o la Generalitat que, amb els nostres impostos, pagaran aquesta ruleta de casino de premi garantit que és l´obra pública d´aquest país.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/comarques/2016/12/18/dietari/819878.html?utm_source=rss